

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπαγωγῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρ. 40. Ἐξάμηνος δρ. 1. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
ναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Ὀλοῦδητος μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Αὐγούστου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 39

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ὁ Πέτρος πῆγε νὰ διαμαρτυρηθῇ.
Ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους στρατιῶτες
ποῦρευγαν κι' ὅλοι τὸν εἶχαν γεμίσει
παραγγελίες κι' ἐνθύμια. Ὁ ἀνθυπα-
πιστὴς τοῦ οὐλαμοῦ τοῦ εἶχε δώσει
γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ ἑναν πελώριο κάλυκα
ξίδας, ποὺ ὁ Πέτρος δὲν
ἔφερε ποὺ νὰ τὸν οἰκονομήσῃ.
Μὰ ὁ Βρεττανὸς δὲν τὸν
ἄρρισε νὰ θυμώσῃ.

— Ἀκοῦστε δῶ, τοῦ εἶπε.

Ὅταν ἐρχόμουν, μᾶς ἐπίασε
μιά τέτοια φουρτούνα, ποὺ
σκεπτόμουν γιὰ νὰ μὴν ἔχου-
με ναυαγιστικὲς ζώνες σὰν
αὐτὲς ποὺ εἶχαν οἱ παλιοὶ
συχωριανοί μου. Θὰ γλυτώνω-
με ἀπὸ πολλὰ ναυάγια. Γιαυτό,
τὲς ὥρες ποὺ δὲν εἶχα δουλειά,
κάθησα κι' ἔφτιασα μιὰ ζώνη.
Πάρτε τὴ καὶ μ' αὐτὴ δὲν
ἔχετε φόβο.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Πέ-
τρος. Μὰ ξέρω κολύμπι καὶ
θᾶκνες καλὰ νὰ τὸ φύλαγες
γιὰ τὸν ἐαυτό σου.

— Ἐγὼ θὰ φτιάξω ἄλλην.
Στὸν κάμπο τοῦ Ἰνκερμαν
βρίσκω φελλόδεντρα ὅσα ζη-
τήσω. Μ' αὐτὸ σεῖς μπορεῖτε
νὰ κολυμπᾶτε τρεῖς μέρες, δι-
χως νὰ βουλιάξετε. Πάρτε το,
γιατὶ ἔχετε καὶ τὸ μικρὸ
ῤῶσσο μαζί σας. Ἐγὼ συλ-
λογίστηκα κι' αὐτὸν ὅταν σὰς
τῶφερνα.

Ὁ Πέτρος δέχτηκε τὸ δῶρο
τοῦ Βρεττανοῦ χαμογελώντας
μὲ κάποια λύπη.

Τὸ μεσημέρι, ἡ «Στέλλα
Μάρις» δηλαδὴ τὸ «Ἄστρο
τοῦ Πελάγους» σαλπάρει. Τὸ

Ἰταλικὸ ἱστιοφόρο εἶχε τὸ ὠραῖο αὐτὸ
ὄνομα ποὺ τὸ συνηθίζουν οἱ Ἰταλοὶ
ναυτικοί, ὀνομάζοντας ἔτσι τὴν Πα-
ναγία.

Οἱ ἀξιωματικοὶ κι' οἱ στρατιῶτες
ποὺ εἶχαν ἐπιδιβασθῇ, μαζεύτηκαν στὸ
κατάστρομα τῆς πρύμνης κι' ἔκαμαν
μιὰ λιτανεῖα. Ἐψάλλαν θρησκευτικὸς
ὕμνους καὶ ράντισαν τὸ πλοῖο μὲ ἁγια-
σμὸ, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῆς πατρί-
δας τους.

Ὅλοι ἀγάπησαν τὸν Πέτρο καὶ τὴν
ἀδελφή του κι' ὁ γέρος λοχαγὸς Ρε-
νούτσι ἐγίνε στενὸς φίλος τους.

«Ὁ Μαῦρεν εἶχε ἀγκαλιάσει μιὰ ὀδίδα...»
(Σελ. 299, στ. α')

Ἄλλως τε γιὰ τὸν Πέτρο ὁ γέρος
ἀξιωματικὸς εἶχε μεγάλο ἐνδιαφέρον,
γιατὶ τοῦ διηγόταν τὴν στρατιωτικὴ
του ζωὴ ποὺ ἦταν γεμάτη περιπέτειες
καὶ τοῦ μάθαινε ἔτσι τὴν ἱστορία τῆς
Ἰταλίας, ποὺ ὁ Πέτρος δὲν εἶχε ἰδέα
ἀπ' αὐτήν. Γιατὶ ὁ φίλος μας ἤξερε
καλὰ μόνον τὴν ἱστορία τῆς Γαλλίας.

Ἐνα βράδυ, πᾶνω στὴ γέφυρα, ὁ
Ἰταλὸς διηγήθηκε στὸν Πέτρο τὲς ἀγω-
νίες καὶ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἰταλικοῦ
ἔθνους, ποὺ εἶχε κομματιαστῇ καὶ βα-
σανιστῇ κάτω ἀπ' τὸν Αὐστριακὸ ζυγὸ
καὶ τὰ πατριωτικὰ λόγια τοῦ ἀξιωμα-
τικοῦ συγκίνησαν τὸν νεαρὸ
λοχία.

— Ναί, ἔλεγε ὁ Ἰταλός, ἀπὸ
τότε ποὺ πέθανε ὁ Μεγάλος
Αὐτοκράτωρ, ὁ Ναπολέων Α',
μετὰ ἀπ' τὲς θλιβερὲς συνθή-
κες τοῦ 1815, ἡ πατρίδα μας
κομματιάστηκε σὲ πολλὰ κρα-
τίδια, ποὺ τοῦ κάκου ἀγωνί-
ζονται ν' ἀποκτήσουν τὴν ἐνό-
τητά τους. Οἱ Αὐστριακοὶ κρα-
τοῦν ἀκόμη τὴ Λομβαρδία, τὴ
Βενετία, τὴν Τοσκάνη, τὴ Μο-
δένα καὶ τόσα ἄλλα μέρη ποὺ
τὰ κατοικοῦν ἀπὸ αἰῶνες οἱ
Ἰταλοί. Μόνον τὸ Πεδεμόντιο,
φύλαξε πάντα τὴν ἀνεξαρτη-
σία του.

— Καὶ σεῖς ἀπὸ ποῦ μέρος
εἰστε; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ γεννήθηκα στὴ δυ-
στυχισμένη τῇ Λομβαρδία, ποὺ
οἱ «ἄσπροι» (ἔτσι λένε ἐκεῖ
τοὺς κατακτητὲς) τὴ μεταμόρ-
φωσαν σὲ φυλακὴ, καὶ ἀκρι-
βῶς γεννήθηκα στὸ Μιλάνο,
μιὰ ἀπ' τὲς πιὸ ὠραῖες πόλεις
τῆς Ἰταλίας. Ἡ γυναῖκα μου
καὶ τὰ παιδιὰ μου μένουν
ἀκόμη ἐκεῖ, γιατὶ ἡ ἀναχώ-
ρησή τους θὰ στοίχιζε τὴ δῆ-
μευση τοῦ παλίου πατρικοῦ
μας σπιτιοῦ, ποὺ ὁ ἐνδοξὸς
ζωγράφος μας Κορρέγιος τῶ-
χει στολίσει μὲ θάνατες τοι-
χογραφίες. Ἐγὼ ὅμως εἶμ' ἐ-

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η "ΕΚΠΛΗΞΙΣ", ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΟ μέρες, επιθυμούσα λίγο βραδινό Ζάππειο με φεγγάρι. Και την περασμένη Πέμπτη που θάταν πανσέληνος, αποφάσισα να τα-πολαύσω. «Θα μείνω εκεί έξω, είπα στο σπίτι, ως που να χορτάσω, να βαρεθώ. Ούτε στο θέατρο θα πάω, ούτε θα γυρίσω να φάω με την ώρα μου. Μή με περιμένετε. Ρεμπελιό απόψε, φεγγάρι!» Ξεκίνησα λοιπόν κατά τις επτάμισι μονάχως και, σιγοπερπατώντας, βρέθηκα κατά τις οκτώ στην «Αίγλη» και κάθησα κει από πίσω, με το πρόσωπο κατά τον Ήμηττό.

Όπως τις περισσότερες ημέρες, τόσο εργάσιμες για μένα, και την ημέρα εκείνη δεν είχα ευκαιρήσει να πιάσω έφημερίδα. Ανύποπτος έτσι του τί με περίμενε, καθόμουν στη δροσιά και ρέμβαζα στο φεγγάρι. Τι ώρα τα που ήταν αλήθεια! Κρίμα, έλεγα, να μη μπορώ νάρχωμι! Έδω κάθε-βράδυ, όταν είναι τέτοιο φεγγάρι τουλάχιστο, τέτοια μαγεία, και να κάθουμαι ώρες χωρίς να με νοιάζει για τίποτα! Μ' άποψε δεν έχει, θα το κάνω! Μπρέ δ κόσμος να χαλάση, δεν θάφήσω απ' τα μάτια μου αυτή την παραδείσια όμορφιά. Ίδές, ιδές, τί γλυκό, λαρό, δλό-γιομο φεγγάρι!.. Ποίημα σωστό!

Και το κοίταξα που ανέβαινε δλοένα απ' το βουνό, σκορπίζοντας τα φωτεινά του μάγια, και μου φαινόταν σά νάβλεπα πρώτη φορά τέτοιο θέαμα, κι' έλεγα πώς εκείνη την ώρα δεν θάλλαξα την καρέκλα μου ούτε με θρόνο και χιλιάδες να μουδιναν, δεν θάφευγα από κει, μακάρι ως το πρωί! Γιατί ποιος ξέρει πότε θα ξανάβρισκα την «ευκαιρία», ποιος ξέρει πότε θα μου ξαναρχόταν ή επιθυμία μαζί με τη θέληση, να τάφωσω όλα σάν άπόψε, και νάρθω να ξαπλωθώ έδω, χωρίς να κοιτάζω κάθε λίγο το ρολόι μου ανήσυχος, μήν ήταν ή ώρα του φαγιοῦ, του θεάτρου ή της συνέντευξης με κάποιον για κάποια υπόθεση πεζή κι' α-νιαρή...

Κι' άξαφνα, μιὰ στιγμή, ξανακοιτάζω το φεγγάρι μου και... άνοίγω το στόμα... Μπα! Χλωμιάζει; καλέ, χάνεται; κρύβεται;.. Μά γιατί; Μήν έπαθαν τίποτα τα μάτια μου; μήν είναι κανένα σύννεφο που δεν το διακρίνω;.. Όχι! δ οὐρανός είναι άσυννέφιαστος και τα μάτια μου βλέπουν όπως πάντα.

Έν' άλλο πράγμα, μαύρο, σκοτεινό, άπαίσιο, σκεπάζει σιγά-σιγά το φεγγάρι! Κι' όλοι όσοι κάθονται κοντά μου εκεί έξω, νά, νά, σηκώνουν τα κεφάλια και βλέπουν ψηλά... Έπιτέλους καταλαβαίνω: Είναι έκλειψη!

Τό πράγμα, έννοείται, δεν μου κάνει και τόση έντύπωση. Η έκλειψη, συλλογιέμαι, θα είναι βέβαια μικρή, μερική, άσήμαντη. Για λίγο ώρα θα σκεπασθί ένα μέρος, μιὰ άκρη του φεγγαριού και πάλι θα ξαναλάμψη δλάκερο. Οί δλικές έκλειψεις είναι τόσο σπάνιες! Και τί ευχή Θεού! άπόψε θα γινόταν μιὰ τέτοια, τη βραδιά ίτα-ίσα που την άφιέρωσα στη λατρεία, στην άπόλαυση του φεγγαριού;.. Όάχε γούστο! Για φαντάσου!..

Και γέλασα μ' αυτό που θα πάθαινα και που μου φαινόταν τόσο άπίθανο... Κι' όμως, το μαύρο εκείνο πράγμα προχωρούσε άπάνω στο φεγγάρι, προχωρούσε, και το σκέπαζε, τδ-σδυνε, δλοένα. Σε λίγο, ήταν σκεπασμένο το μισό. Κι' ακόμα νάρχισα να ξεσκεπάζεται! Μπρέ, μήν ήταν έκλειψη... δλική; Έτσι, για την τύχη μου; — Έ, δεν άργησα να βεβαιωθώ. Ήλθε στιγμή που απ' το λαμπρό εκείνο φεγγάρι, δεν φαινόταν παρά μόνο μιὰ άκρίτσα φωτεινή. Όλο τάλλο είχε γίνει μαυροκόκκινο σάν τόν καλοψημένο λουκουμά ή σάν τα κάρβουνα του τζακιού, που άφου πέση ή φλόγα τους, χωνεύουν έτοιμα να σβύσουν... Στη θέση του ίλαροῦ, του γλυκού, του παρადείσιου εκείνου φεγγαριού, δεν έδλεπα τώρα παρά ένα φεγγάρι άσχημο, έλει-νό, φριχτό, που ξεψυχούσε!..

Κι' όταν πιά το φάσμα αυτό, το λείψανο, δεν έφεγγε ούτε όσο ένα άστρο, οί άνθρωποι που καθόνταν κοντά μου, σηκώθηκαν να φύγουν. Σηκώθηκαν κι' εγώ. Τι νάκανα πιά εκεί έξω, στα σκοτεινά; Έπρεπε να έπωφεληθώ από τις τελευταίες τουλάχιστο άκτίνες, για να γυρίσω στην πόλη, όπου δεν θάχαν ίσως άνάψει τα ήλεκτρικά, με την ιδέα πώς θάταν πανσέληνος. Και ξεκίνησα μαζί με τόν άλλον κόσμο... Όταν έφτασα ως το Σύνταγμα, φεγγάρι δεν υπήρχε πιά καθόλου. Μόνο δ καλοψη-μένος εκείνος λουκουμάς. Και γύρω του όλα τάστέρια είχαν άνακτήσει τη λάμψη τους, μαζί με το Γαλαξία που κυλούσε τα φωσφορίζοντα κύματά του, όπως όλες τις άσέληνες κι' άσυννέφια-στες νύχτες. Γιατί, καθώς ξέρουν όλοι, το φεγγάρι είναι δ έχθρός τών άστρων και μόνο ένας άπρόσεκτος ποιητής θα μπορούσε να παραστήση οὐρανό νυχτιάτικο με φεγγάρι δλόγεμο και με άστρα λαμπρά γύρω γύρω, όπως δ Ζα-λοκώστας που έγραψε κάποτε:

Και ιδού οί σαρφείρινοι κάμποι
Από άστρα πληροῦνται λαμπρά

Κι' εν τῷ μέσω αὐτῶν ἀργυρῶ

Ἡ πανσέληνος λάμπει.

Άλλά δ Ραΐδης, δ μεγάλος κριτικός του καιροῦ του, εἰρωνεύθηκε αὐτή τήν άνακρίδεια και παρατήρησε μάλιστα πῶς δ Σολωμός, σάν αληθινός ποιητής που ήταν, εἶπε κάποτε τὸ έναντίο:

Εἶναι νύχτα γλυκεῖα και τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπάζῃ άστρο κανένα.

Έτσι λοιπόν και τη νύχτα εκείνη έλαμψαν όλα, γιατί το φεγγάρι δεν έννοῦσε να βγῇ... από τη σκιά που το εἶχε σκεπάζσει. Όρα βάσταξε αὐτὸ το κρυφτούλι. Ότότου άρχισε, από τάνιθετο μέρος, να ξαναφαίνεται. Σιγά-σιγά, δ Δράκοντας που το εἶχε καταπιῇ, τὸ ξερονῦσε. Γιατί αὐτὸ πιστεύουν οί Κινέζοι: Ένας Δράκοντας, κάθε που γίνεται έκλειψη, καταπίνει τὸ φεγγάρι, δλάκερο ή μισό, κατά τήν πείνα που έχει. Και με τις προσευχές που κάνουν τότε οί σεληνολάτρες εκείνοι, ξεοκίζουν τὸν έχθρό και τὸν κάνουν νὰ τὸ βγάλῃ.

Στὸ σπίτι, σάστισαν που με είδαν νωρίς:

— Μπα! τόσο γρήγορα χόρτασες τὸ φεγγάρι; Δεν εἶπες;..

Δεν είχαν βγῇ, έτρωγαν, και στὴν τραπεζαρία με τα φωτα, δεν είχαν πάρει εἰδηση πῶς έξω... χαλούσε δ κόσμος.

— Εἶπα, ναί, μὰ διάλεξα τη βραδυά!.. Φεγγάρι δεν έχει!

— Γιατί; σηκώθηκε συννεφιά;

— Τι συννεφιά!.. Όλική έκλειψις σεληνης!

— Άααα!

Άνοίξαν τα στόματα, πετάχτηκαν στα παράθυρα, είδαν μέσ' στη σκοτεινιά να λάμπουν τάστρα, είδαν στὴ μέση τους και τὸν καλοψημένο λουκουμά και... λιγώθηκαν απ' τα γέλια για τὸ πάθημά μου. Τότε κάποιος εἶπε:

— Μ' αὐτή, για σένα, δεν ήταν «έκλειψις»... ήταν «έκπληξις Σελήνης»!..

Κι' όλοι θυμήθηκαν πῶς το πρωί, είχαν διαβάσει κάτι τέτοιο στις έφημερίδες.

— Άχ, και δεν μου τὸ λέγατε, εύλογημένοι, να μήν πήγαινα;..

— Καλά τώρα, κάτι έπαθες, βλέπεις!

— Μά μικρὸ τόχτε σεῖς, να πηγαινῶ με τόση λαχτάρα για φεγγάρι, να τόχω... στα χέρια μου και να τὸ χάνω άξαφνα δλάκερο;

Όστόσο ή σκιά έφευγε και τὸ φεγγάρι πάλι ξεφανερωνόταν. Μά ήταν άργά πιά. Έντεκα ή ώρα... Ώς τα μεσάνυχτα, ή πανσέληνος εἶχε αναγίνει, τάστρα είχαν σβύσει στο φῶς της καί, βλέποντας απ' τὸ παράθυρό μου τὸ άσύγκριτο θέαμα, θυμήθηκα κι' άλλους στίχους του Σολωμοῦ:

Ήταν στὴν άλλαγή
Τῇ μοναξιά

Στρογγυλοφέγγαρη

Φωτοχυσία

Σάν τη λαμπρόπλαστη

Πρωτονυχτιά!..

Με τη διαφορά, πῶς ή μεσονύχτια «μοναξιά» της Άθήνας δεν ήταν και τόσο άλλαγή: Άντηχοῦσαν πυκνά τα σαλπίσματα και τα οὐρλιάσματα τών αυτοκινήτων, που έτρεχαν πρὸς τα νυχτερινά κέντρα τα έξοχικά, κάτω απ' τη «στρογγυλοφέγγαρη φωτοχυσία». Μά εἶγῶ τώρα έπρεπε να κοιμηθῶ...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ο λαθροκυνηγός

Ένα βράδυ, δ Φραντῆς έπρότεινε στα παιδιά να πάνε μαζί του στο δάσος.

— Ω, πῶς θα εύχαριστηθῶ!

εἶπε ή Άνθούλα. Έπειτα από τὸ λιαδασίεμα, τί ώρα τα που μυρίζουν τα χόρτα!

— Νάρχεστε από πίσω μου,

εἶπε δ δασοφύλακας, και να μήν κάνετε θόρυβο, για να μᾶς πάρουν εἰδηση οί λαθροκυνηγοί και ξεφύγουν, αν τυχόν τὸυ κατέδῃκε κανενὸς νάρθη στο δάσος να κυνηγήση.

Ο Φραντῆς πήρε τὸ του-φρέκι του κι' δ Γιάννης με τήν Άνθούλα τὸν άκολούθη-σαν. Πέρασαν έτσι τη μεγάλη

δενδροστοιχία με τις καστανίδες κι' από κει μπήκαν στο δά-σος. Τι σιωπή! Δεν φυσούσε καθόλου, τίποτα δεν κουνιό-ταν, ούτε τα κλαδιά τών δέντρων, ούτε οί θάμνοι. Κά-που-κάπου κανένα πουλι πε-τούσε από δέντρο σε δέντρο, ή κανένα κουνέλι περνούσε τρέ-χοντας και πάλι γινόταν ήσυ-χία. Οί δρόμοι ήταν σκεπα-σμένοι με χλόη που έπνιγε τὸν κρότο τών βημάτων. Ο Γιάν-νης εἶχε πιάσει απ' τὸ χέρι τήν Άνθούλα για να τήν

δηγῇ και πήγαιναν πίσω απ' τὸ δασοφύλακα χωρίς ναπο-μακρύνονται πολύ.

Η μεγάλη σιωπή τὸυ δά-σους τὸυς έκανε άραγε κι' αὐτοὺς να σιωποῦν; Ο Γιάν-νης δεν ήξερε γιατί. Μά δεν μπορούσε να πῇ λέξή κι' ή καρδιά του χτυπούσε σά να φοβόταν...

Άξαφνα, μιὰ κουκουβάγια πέταξε τόσο κοντά τους, ώστε ή κόρη, τρο-μαγμένη, κρεμάστηκε απ' τὸ μπράτσο του Γιάννη. Τὸ σκοτάδι ήταν πυκνό.

Η νύχτα με τὸ μυστήριό της συγκι-νούσε τη φαντασία τών παιδιών. Κι' όμως ή Άνθούλα αισθανόταν ήσυχο τὸν έαυτὸ της στο μπράτσο τὸυ φίλου της και θα μπορούσε να περπατήση έτσι ως τὸ πρωί.

Άλλά... τι άκουσε δ Φραντῆς και στάθηκε έτσι άπότομα;.. Έβαλε τὸ δάκτυλο στο στόμα του, έπειτα έσκυψε κι' άκούμπησε ταῦτί του χάμω στη γῇ... Όταν σηκώθηκε, πλησίασε τα παιδιά τόσο, ώστε σχεδόν τάγγισε με τὸ πρόσωπο.

— Μήν κουνιήθῃ! τὸυς ψιθύρισε.

Και χῶθηκε στο δάσος.

Ποῦ πήγαινε; Τι έσήμαιναν δλ' αὐ-τά; Η Άνθούλα έτρεμε, φοβόταν για τὸν πατέρα της.

Υστερα από λίγα λεπτά, που τὸυς φάνηκαν αἰῶνες, άκουσαν φωνές. Ο Φραντῆς φώναξε: «Α, κλέφτη! σ' έπιασα!» Μι' άλλη φωνή τὸυ ἀποκρί-θηκε με τόνο άπειλητικό... Έπειτα

«Ο κύρ-Φραντῆς έσπρωξε τὸν άγνωστο μέσα». (Σελ. 309, στ. γ')

έγεινε πάλι σιωπή, έτριξαν οί κλαδοί κι' άξαφνα άκούστηκε ένας πυροβο-λισμός!

— Πατέρα! πατέρα! φώναξε ή Άν-θούλα σπαραχτικά.

Ο Γιάννης δρμησε τρέχοντας.

Κι' εκείνη τὸν άκολούθητε, σχίζον-τας τα φορέματά της στάγκάθια και κλονιζόμενη σε κάθε βήμα.

Όταν έφθασε πρώτος δ Γιάννης, είδε τὸν δασοφύλακα πεσμένο χάμω. Κι' ένας άνθρωπος, από πάνω του, τὸυ έσφιγγε τὸ λαιμό, πατώντας με τὸ γόνατο στο στήθος του.

Ο νέος δρμησε, άρπαξε τὸν άγνωστο από τὸ λαιμό και τὸυ τὸν έσφιξε τόσο δυνατά, ώστε τὸν έκαμε νάφήση τὸ θῦμα του.

— Στάσου! εἶπε δ Φραντῆς τὸυ Γιάννη άμα μπόρεσε να σηκωθῇ. Έχω σκοινιά στὴν τσέπη μου. Πρέπει να τὸν δέσουμε!

Ο άγνωστος άλλαξε τότε τρόπο. Εἶχε να κάνῃ με δυό. Κι' άφίνοντας τὸ άγριο, άρχισε να παρακαλῇ:

— Άχ, κύρ Φραντῆ, μή θέλῃς τὸ χαμό μου, λυπήσου με!

— Και με λυπήθηκες εσύ, κλέφτη;.. Άν δεν πρόφτανε τὸ καλὸ αὐτὸ παι-δί, θα μ' έπνιγες!

Και μιλώντας έτσι, δ δασο-φύλακας έδενε τα χέρια τὸυ λαθροκυνηγῶ.

— Έμπρός τώρα, δρόμο! Γιάννη, εἰς δεξιὰ κι' εἰς ἀριστερά του. Τὸ νοῦ σου μή μᾶς φύγῃ. Θα τὸν κλείσουμε στὴν αποθήκη κι' έπειτα θα πάω να φωναξῶ τὸυς χωρο-φύλακες.

Οί τρεῖς άντρες ξεκίνησαν. Η Άνθούλα πήγαινε κοντά στὸν πατέρα της. Εἶχε φοβη-θῇ τόσο πολύ! αλλά δ Γιάν-νης της φάνηκε τόσο γενναῖος! Άν δεν ήταν μαζί τὸυς αὐ-τὸς, τώρα δ πατέρας της θάταν νεκρός. Μά να ποῦ δεν άφησε δ Θεὸς να γίνῃ αὐτὸ τὸ άδικο. Κι' έστειλε τὸ Γιάννη να σώση τὸν πατέρα, όπως μιὰ φορά έσωσε και τὴν κόρη.

Τι διαφορά από τὸ ξεκίνη-μα στο γυρισμό! Όλα τη φόβιζαν τώρα τὴν Άνθούλα, πρὸπάντων δ άγριάνθρωπος εκείνος που τα χοντρά του χέρια πήγαν να πνίξουν τὸν πατέρα της. Κι' δ άνεμος τώρα φυσούσε δυνατά, έδρεχε και τὸ νερὸ έσταζε από τα φύλλα τών δέντρων. Τι νύχτα!..

Άμα έφτασαν, δ Φραντῆς έδωσε τὸ τουφέκι του στο Γιάννη και ξεκλείδωσε τὴν αποθήκη. Έπειτα πήρε πάλι τὸ όπλο κι' έσπρωξε τὸν άγνωστο μέσα.

— Αῦριο οί χωροφύλακες θα σε πάνε στη φυλακή, τὸυ εἶπε φεύ-γοντας.

(Άκολουθεῖ)

Τὸ πρῶτον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Ὀκτωβρίου.]

550. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον μου βασίλισσα κ' ἄγία,
Τὸ δεύτερό μου ἕνα νησί μικρό·
Τὸ σύνολό μου ἔχει τρικυμία,
Κι' ἄς λέγεται εἴσι... κατ' εὐφη-
ρισμό.

Ἀστρον τῆς Ἀνατολῆς

551. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Μᾶς φέρνεις μιὰν ἀόριστη
Μαζὶ μὲ κητικὴ;
Πέροτος σατράπης γίνεται,
Γνωστός μας, σὶτὶ σημαίη.

Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος

552. Στοιχειόγραφος

Ἰσίο δέντρο κι' ἀψηλό,
Στὴν κοινὴ γλῶσσα, κοινό,
Τρία γράμματα τοῦ βγανεις
Καὶ πρωτεύουσα τὸ κανεις.

Νίκος Ε. Σαφερόπουλος

553. Αἵνιγμα

Βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων
Ἐνδοξὸς τάρσενικό μου
Διαπλασιακοῦ βιβλίου,
Τόνομα τὸ θηλικό μου.

Ὀνειροπόλος τῆς Ἰωνίας

554. Ἐξάπλευρον

*** = Ἐντομον φθοροπ.
*** = Υἱὸς τοῦ Ἰσίου
*** = Νῆσος τ. Εὐρώπης
*** = Στοιχεῖον
*** = Χρόνον διαίρεσις
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀγέροχος Ἀρναῖς

555-559. Μακρὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλυγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων,
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγράμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τσαὶ λέξεις:

μέρος, δέμα, χάσις, τρίς, ἀγρός.
Ποιλεῖ τῆς Καταγίδος

560. Ἐπιγραφὴ

ΜΗΜΥΣ
ΟΕΥΤΕΛΕΑ
ΤΗΤΟΣΤΣΧ
ΣΘΡΟΝΟΜΘ
ΟΣΑΝΙΠΗΗ
ΤΕΣΗΤΕΔΣ
ΑΜΗΧΣΥΟΤ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Βομὸς

561. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εἰσθεθοῦν ἀντίθετα τῶν κᾶ-
τωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ρ-
χικά των νὰ σχηματίζουν πρόσω-
πον τῆς Μυθολογίας:

ἀφροσύνη, τεμάχιον, ἐγείρω, μέ-
γαρον, χαμηλός, οὐκω.

Πυρποληθεῖσα Σμύρνη

562. Φωνηεντόλιπον.

μ—δς—π—τ—τ

Ἠλιανή Ἀντίς

563. Γρίφος.

Η Ν

Τς

Κατεπὼν Καραπύργος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

564. Étoile

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

565. Double Acrostiche

Les premières lettres des
mots ci-dessous, traduites en
français, forment un fruit,
les deuxièmes un arbre:

ἔγκρισις, δάσος, δρυὶς, ἀνεπα-
νόρθωτος, ἄστυ, αὐγόν, θλάσος.
Κωνσ. Κανάκης.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 24

330. Ἀποβολή (ἀπό, βολή).
331. Ἀρκτος ἄρτος. 332. Βούρ-
βας. 333. Διμνη-λιμν.

334. Κ 335. Ρήνος.
ΠΑΝ — 336 340.

ΕΥΡΟΣ Διὰ τοῦ Φ.

ΙΚΤΙΝΟΣ φόνος, φό-

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ρος, λόρος,

φανός, φως. 341. ΑΦΡΙΚΗ -

ΠΛΑΙΩΝ (ΑΠολώνης. ΦΛ-γέρα,

ΡΑφαήλ. Ἰτέα, Κωνσταντινού-

πολις, ἩΝιοχος.) 342. Μαρία,

μὴ μου ἄπτον — 343. Ὁ Σωκρά-

της ἦτο σοφός — 344. Avant donc

d' écrire, appren-z à penser.

— 345. LION - PAIN (LaPin,

OrAge, Isis, NoN.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑξὺς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεία δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τί-
μημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλῆρη δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2.
Ἡ προκληρῶν εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ' 1094)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΔΕΛΑΦΩΝ

Γενόμενον ἀρχαιολογικῶν ἐξελέγησαν:
Πρόεδρος: ΓΥΝΑΙΚΑ, Ἀντιπρόεδρος:
ΣΤΡΑΤΗ, Γραμματεὺς: ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ Α-
ΣΤΗΡ, Ταμίας: ἸΔΙΚ ὙΠΟΠΥΛΑ. Σύμβου-
λοι: ΣΠΙΘΑ, ΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ, Μελος:
ΕΥΤΕΡΠΗ ΚΑΝΑΔΡΑΚΗ.

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἈΔΕΛΑΦΩΝ

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς ἀγρά-
φων καρτῶν. Συμμετοχὴ δὲλεπτος.
Προθεσμία διμην. Βραβεῖα τρία. Σύ-
στασις: Γεωργίαν Κοικωλάκη, Χανιά
(Κρήτης).

(ΚΔ' 1095)

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Διαπλασοπούλες! Καθὼς ξέρτε ἡ
ἔλεν εἰς τὸν Τόπο μας εἶναι
ἀπόλυτο ἀνδρικό προνόμιον. Στὶς πολι-
τικόνες χώρες ἡ Γυναίκα ἐργάζεται
γὰρ τὴν ἀπόκτηση τῆς ἐλευθερωτικῆς
ἐξίσωσής της μὲ τὸν ἄνδρα. Στὰ εὐνε-
νέστερα κράτη κατορθώθηκε. Μείς
Κορίτσια, ἄς βοηθήσουμε ἠθικά τὰ
Φεμινιστικά Ἑλληνικά Κέντρα. Οὕτε
ἀσχημάτως φιλοδοξῶ, οὕτε προεδροῦμαι.
Εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά Σύννομα.
Μία ἐμπειρία Διαπλασοπούλα, μεγάλη
στὰ χρόνια, ἄς ἀναλάβῃ νὰ σχηματίσῃ
τὴν Συντροφίαν τῆς Ἀθήνας. Οἱ Δια-
πλασοπαίδες—οἱ πιότεροι—ἡ μὲς βο-
θήσουν. Ριζωνίας τὸ σπέρμα, ἄς ἐλ-
πίσω νάγγιξω φρεσκοκαμμένο χῶμα
Μέσω Διαπλάσεως συνεννόηση. Ἐλάτε,
Σὰς περιμένω.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ

Ἀδελφικά,

(ΚΔ' 1096)

Στὴς ΡΙΤΑΣ τὴν γιορτὴ τραγουδοῦμε τίς
εὐχὲς μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ ΛΑΒ'Σ

(ΔΚ' 1097)

ΜΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟ, σιωπὴν μαντεύω. Κά-
θ' ὅσον πρόφασις ληϊκοῦται θάνατος.
Πάντως περιμένω. —ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ, ἐλά-
βατε; ἀπαντήστε. —ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΟΛΙΤΗ

(ΚΔ' 1099)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ",

Ἡ Δεσποινὶς ΑΜ/ΚΑ χορεύει...

Δεσποινὶς ψυχικά... ἂ! pardon Λι-
λίκια, ὥστε μὲ τὰ σωστά σου βάλ-
θηκες ν' ἀνακαλύψῃς τὰς Τιτανίδας
καὶ τοὺς Τιτάνες; Ἄν ἦσο κομμάτι
ἄλλη, θὰ σοὺ προτεῖνα εἰς κανένα σπο-
νηματάκι, ἀλλὰ γὰρ σὲν θὰ ἀρκεσθῶμεν
νὰ σὲ ρεζιλεύσῃμεν τὸν σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, γὰρ νὰ εἶσαι ἄλλη φορὰ
Προμηθεὺς καὶ ὄχι Ἐπιμηθεὺς. Σὲ
εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης γὰρ τὸν ὥρατο
χορὸν ποὺ διοργάνωσες πρὸς τιμὴν μας,
μολοντὶ ἀπέτυχε οἰκτικῶς, διότι ὁ κ.
«Τιτάν» δὲν ἐχόρυσσε καθόλου, ἀλλὰ
μόνον ἡ Δεσποινὶς Λιλίκα θὰ χορεύσῃ
τώρα γὰρ τὸ ρεζιλικὸν τῆς Ὁ κ. «Τι-
τάν» χορεύει μόνον μὲ τζάξ-μπαπ καὶ
ὄχι μὲ τὰ νιαουρίσματα τῆς Ψι... Λι-
λίκια. Καὶ γὰρ βεβαίως τὸν ἀνατρεφ-
τοῦ.

(Σημ. Διαπλ.—Βεβαίως ὅτι Τρελλὴ
Χορευτρία δὲν εἶναι ἡ Ἀστρατιάδου,
οὕτε Πεταχτὴ Μικροῦλα ἡ Χρυσούδη,
οὕτε Φιλὴς ἡ Κωνσταντινίδου).
Οἱ ΤΙΤΑΝΕΣ ΚΑΙ Αἱ ΤΙΤΑΝΙΔΕΣ
ΣΟΥ ΕΥΧΟΝΤΑΙ ΠΕΡΑΣΤΙΚΑ.

(ΚΔ' 1100)

Σῖνυλε, «Ἐκδοίησι», Τάμνη Καμαριώτη,
Ἰππία Μεσσηνίας, Αἴγλη, ἐλαβο-
μεν μέρος στοὺς διαγωνισμούς σας.
«ΤΙΤΑΝ»

ΚΔ' (1101)

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α
Μαῦρος Ἰππία, θεομὰ συγχαρητή-
ρια. Κόμη Φοινίς, θεομὰ συλλυ-
πητήρια.

(ΚΔ' 1102)

Νόορ, ἂν μπορῇς φανέρωσες τὴν Μαύρη
Σκιά, μὰ πρόσεξε μὴ μαυροστίθης
καὶ γίνῃς... ποιτ.

(ΚΔ' 1103)

«Μαθητικὴ Ἐνωση», τὴν πρότασιν
σοὺν τὴν δεχομεθα καὶ τώρα ἄς
προσέξῃ ὁ γέρο-Πολύφωμος... «ΤΙΤΑΝ»

(ΚΔ' 1104)

Εἰς τὸν νικῆσαντα εἰς τοὺς ἀγῶνας
ἐπὶ Sporting Club ἀγαπήτων Γ.
Νικολαΐδην ἐχοίμεθα, ὅπως εἰς τοὺς
ἑσπερικόνους μας ἀγῶνας δρῆσῃ νέας
νίκας.

Οἱ ΤΙΤΑΝΕΣ καὶ Αἱ ΤΙΤΑΝΙΔΕΣ

(Τὰ παῖδά τῆς Γῆς)

(ΚΔ' 1105)

«Κόστωρ» καὶ Τυφλὸν, Τὴν χαίρε-
ται; Βουβαδῆκα, ἡ μήπως ἐχέτε
ἀνα-παρα-δῶ; Ἐλπίζομεν προσεχῶς
νὰ ἐχωμεν νὰ σας.

Οἱ πάντα πρόθυμοι ΤΙΤΑΝΕΣ

(ΚΔ' 1105a)

Μαίνοντας κι' ἐγὼ στὸ κομπὸ σαλο-
νίκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλα
τὰ Διαπλασοπούλα καὶ Διαπλασοπούλες.
ΤΖΑΙΚΥ

(ΚΔ' 1106)

ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

Προκηρύσσονται Τρεῖς Διαγωνισμοί:
Α') ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Β') ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ
(Θέμα οὐδὲ ποτε)

Γ') ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ
Προθεσμία μῆνας. ΒΡΑΒΕΙΑ 9 ἐλεγκτά,
συμμετοχὴ δὲλεπτος. Δίσις: Μαρτυρῶν,
Κουντουριώτου 139, Πειραιά.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ' 1107)

Σύλλογοι «ΤΙΤΑΝ», «ΣΥΝΔΕΛΦΩΝ», «ΜΑ-
ΘΗΤΙΚΑ ΕΝΩΣΕΙΣ», Ἄβ τε μὲ ὅς στὸ
διαγωνισμὸν μου.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ' 1108)

ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ
Μόλις ἀρχίζεις ἐξ Αἰγυπτου, χαιρετῶ
ἐπαντὰ τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ὁ

ΣΑΜ-ΛΑΚ

(ΚΔ' 1109)

ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΕΚΑ

Οἱ εὐρισκόμενοι εἰς παραθαλάσσιον
μέρος, στείλατε φωτογραφίας τῆς
θαλάσσης σας, παρμένους ἀπὸ διάφορα
σημεῖα. Οἱ εὐρισκόμενοι παρὰ τὴν αὐτὴν
στεῖλατε ὁποῦδήποτε τῆς πόλεως σας.
ΠΕΝΤΕ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τοὺς πρώτους, ΕΠΕΡΑ
ΠΕΝΤΕ διὰ τοὺς ἄλλους. Τὰ δύο ΠΡΩΤΑ
εἶναι: μπάλα ποδο-μπαλ, μπάλα οὐά-
τερ-πόλο. Τὰ ἄλλα εἶναι ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙ-
ΚΑΤΑΤΑ. Προθεσμία 30 ἡμερῶν, συμμε-
τοχὴ μονόδρομος. Γράψατε: Ἡλιαν
Μετοξάν, Σωκράτους 64, Πειραιά.

ΣΑΜ-ΛΑΚ

(ΚΔ' 1110)

ΜΟΥΣΑ, ἔκτακτα! φαντάσου πῆρα δέκα.
Σὺ στὸ Solfège?
Ἐκδοίησις, Καμπιτογλου, εὐχαρι-
στῶ. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ. Ἀμαρτυ-
λὴς, ἀλληλογραφεύμε; — ἡ ΦΙΛΙΣΟΦΟΣ

(ΚΔ' 1111)

Γκαίμων, τί ψωροπεριφάνειες εἶναι
αὐτεῖς; — Νεαρό Ἰππία, μὲ γαῖα τὸ
ταψά..., παρτόν, ψαδί. — Σαπφώ, νὰ
μὰς δῆς καὶ μὲ τὸ βολν-μπαλ... ἄστα,
Νικ-Κάορ

(ΚΔ' 1112)

Ἀβάτε μέρος ὅλοι στὸν πρωτοφανῆ
Διαγωνισμὸν μου (ΚΔ' 1023). Σὺλ-
λογε «Μ. Σ. Μ. Μ.», τί ρεζιλικία!
Ἰππία τὸν Μεσοαῖωνος

(ΚΔ' 1113)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μ. καὶ
ἀντὶ τῶν καρτῶν Προθεσμία μῆ-
νας· συμμετοχὴ δὲλεπτος. Βραβεῖα
ἐλεγκτά. ΤΙΤΑΝ, ΣΥΝΔΕΛΦΩΝ, ΜΑΘΗΤΙΚΗ
ΕΝΩΣΙΣ, ΚΡΑΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ΝΕΑΡΕ ΙΠΠΟΤΑ,
ΛΙΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ. Δίσις: Ε. Κολοκοτρῶ-
νην, (διὰ Κεραιωνόν), Βενιζέλου 48, Θε-
σσαλονίκην ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΔ' 1114)

Σβυσμένη Ἑλπίς, στὴ γιορτοῦλά σου
στεῖλω ἕνα μπουκατάκι νυφωμένους
εὐχῆς.

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΔ' 1115)

Παρατείνω διαγωνισμούς μου (ΚΔ'-
692) καὶ (ΚΔ' 862) μέχρι τέλους
Σεπτεμβρίου. Στείλατε ὅλοι.—ΜΑΝΟΣ

(ΚΔ' 1116)

Νοσταλγοῦσα Συμμετοχούλα, δέχομαι,
ἀπ' εὐθείας ἡ μέσο Διαπλάσεως.
Γράψατε Δοῖν.

Ὀλυμπιονίκης

(ΚΔ' 1117)

Χείμαρρος, Ἑλπίζουσα Νέοτης, βραβεῖον
ἐλάβα, χιλία εὐχαριστῶ —ΜΕΜΦΙΣ

(ΚΔ' 1118)

Φιλόκαλε, καὶ τὸ πᾶν κι' ὁ χορὸς
πᾶνε θαυμάσια. Μὰ δὲν θὰ μοὺ
δώσης νὰ καταλάβω ποῖα εἰσέλεις.—ΜΕΜΦΙΣ

(ΚΔ' 1119)

Ἀετὶ Μαργαρίτα, Χαλκικοποπούλα,
Φιλόσοφος, Ποιλεῖ τῆς Καταγίδος,
Τρελλὴ Γυναικοποιός, Φουτοροστί,
Τριανταφυλλ. Μπουκατάκι, θέλω ἐνα τε-
τραδικὸν καὶ τὴν ἀλλήν γραφίαν σας.

Καίσις Ἀνθίμος, Ζαῖτη 5. Ἀθήναι

(ΚΔ' 1120)

ΔΗΛΩΣΙΣ. Ἀς ἀποστείλωσι τὴν συμ-
μετοχὴν αὐ λαβόντες μέρος στὸν
(ΚΔ' 653) δ' ἀγωνισμὸν. Δίσις: Α. Θεο-
χαρίδην, Ἀκαδημίας 63, Ἀθήνας.

«Τιτάν», περιμένω Δοῖν.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΔ' 1121)

ΔΑΜΙΑ, ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.
ΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ' 1122)

Μανεδονία, Εὐχόμεν ἐδόδοισιν εὐχ-
νὸν σκοπῶν σου.—Σεμίρμας, διαν-
ταν μὴ παραμελήσης.

ΕΥΕΛΠΙΣ

(ΚΔ' 1123)

Ἑλληνικὸν Ἰδωδὸς, ἄς μείνουμε ἀγνω-
στοί. Μ' ἀρέσει πιότερο.—ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ' 1124)

Μαγίτσα, Ἀλανάρα, Μάγισσα. Μ.
Μ' ὄχι, βαρβαρὶαί τριμερῶς.—ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ' 1125)

Μαῖρη Σκιά, σφαστὴ μου. Χαριλάου
Τρικυπῆ 47, Ἀθήνα.—ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ' 1126)

Γκεμπουρ, μιὰ κ' ὁλοποιήθηκες ἀπὸ
Σκιά, νάσαι πιὸ μίσηρη στὰ χάρια
σου.

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΔ' 1127)

Σαῖ-Ζαῖν, ἀλληλογραφεύμε Δίσις:
Σ. Ἰωάν. Δελλαπότταν (Διὰ Α) Ναύ-
πλιον. Περιμένω.—Τυλὴ τῆς Ἀγνῶτης

Οἱ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ